

[Poul Møller.]

medlemmer at stemme imod forslaget til beslutning.

Aage Fogh: Jeg vil gerne anbefale, at man stemmer imod det foreliggende forslag.

J. M. Pedersen: Jeg har aldrig haft megen sympati for arbejde, der sættes i gang som nødhjælpsarbejde; det har altid vist sig at være dyrt og i mange tilfælde uproduktivt arbejde. Men jeg kom til at tænke på en ting ved at høre den ærede ordfører for forslagsstillerne foreslå, at man skulle benytte de 400 mill. kr. fra vejfonden til at sætte arbejde i gang, nemlig på den diskussion, der blev ført her i går mellem det ærede medlem hr. Tholstrup og den højtærede finansminister, hvor det viste sig, at de 400 mill. kr., som skulle være i vejfondens kasse, ikke er tilstede. Så kan vi heller ikke tage dem til sådanne nødhjælpsarbejder, medmindre vi udskriver skatter for beløbet, og det vil sige, at vi skal udskrive ca. 400 kr. pr. familie i Danmark. Så mister de denne købeevne, og det vil give en endnu større arbejdsløshed end den nedgang, der kan komme i arbejdsløsheden ved at sætte nødhjælpsarbejde i gang. Jeg vil meget advare imod forslaget til beslutning, når pengene skal skaffes ved skatteopkrævning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Lynnerup Nielsen): Jeg er i den situation, at jeg ikke kan takke nogen af de ærede ordførere for tilslutning til mit forslag, men det er en nødvendighed, hvis der skal være nogen mulighed for, at arbejdsmændenes arbejdsløhedskasses ca. 240 000 medlemmer skal bevare deres forsikring. Kontingentet er, som jeg nys har nævnt, af en sådan størrelse, at de har det største besvær med at klare det. Ugekontingentet har nået bristepunktet, og yderligere forhøjelse må undgås, så meget mere som det ikke kan være de forsikrede arbejdsløhedskassemedlemmer, der stadig må lide under samfundets brøstfældighed med arbejdsløshed og krise.

Forholdet er også det, at år efter år har arbejdsløhedsforsikringen fået overdraget byrder, der tidligere hvilede på socialkontorerne. Jeg tænker her ikke mindst på områder som husleje, børnetilskud og nu senest brændselshjælp, der er kommet ind under arbejdsløhedsforsikringen. Det er altsammen ting, der tidligere blev klaret af

socialkontorerne. Alle disse beløb udbetales nu gennem arbejdsløhedskasserne, og det kan vi naturligvis på en måde ikke være utilfredse med, men derimod er vi utilfredse med, at de meget betydelige beløb netop til disse udgifter nu må udredes af arbejdsløhedskasserne og dermed af medlemmerne selv for den største parts vedkommende gennem den ene store kontingentforhøjelse efter den anden. Det var byrder, der tidligere hvilede på kommunerne og staten. Det, der er sket, er i virkeligheden, at alle forsorgsbyrder, selvom de er nok så store, efterhånden er overdraget arbejdsløhedskasserne. Hvor kommune og stat tidligere trådte hjælpende til, siger kommunerne nu: hus forbi, det sorterer ikke under os; vi betaler vore procentsatser til kasserne, og vor samvittighed er i den bedste orden! Vi så det tydeligt i denne vinter. Aldrig så snart var brændselshjælpen vedtaget, før en række kommuner lukkede af med hensyn til at yde arbejdsløse en brændselshjælp. Københavns kommune er en af de kommuner, der igennem mange år har udbetalt brændselshjælp til arbejdsløse, men den har helt stoppet i denne vinter. Det er naturligvis ikke alene København, der har båret sig ad på denne måde; der er mange andre kommuner, der hår øjnet den samme chance og bærer sig ad på selvsamme måde. Uanset om brændselshjælpen kan slå helt eller halvt til, er der en række kommuner, der lukker af for tilskud, de tidligere har betalt arbejdsløhedsforsikringen.

Med de forsorgsmæssige opgaver, arbejdsløhedskasserne efterhånden har fået overdraget uden tilstrækkelig støtte fra stat og kommune, har kasserne gang på gang måttet ty til kontingentforhøjelser. For arbejdsmændenes vedkommende har man endda set sig nødsaget til på et vist tidspunkt at nedskære dageantallet klækkeligt; ellers ville kontingenterne have været større endnu. Det kan derfor ikke være overraskende, at arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse fattes penge. Vi har nu lige behandlet et lovforslag, der tager sigte på at yde arbejdsmændene det halve af det beløb, de i virkeligheden har brug for. Med den arbejdsløshed, der har været rådende hele sommeren og efteråret 1952 og særlig nu i vinter, da forbundet har haft over 100 000 ledige, da man faktisk har nærmet sig en ledighed så stor, at mere end hver tredje mand har stået uden beskæftigelse, og da